

Geheim agent Max

GEHEIM AGENT
~~OMA~~
MAX

Maman Sikkel

illustraties Katrien Holland

δ

Inhoud

1	De moestuinrobot	9
2	Dokter Bibber	15
3	Agent 0-0-7-8-9-10	21
4	Een meisje dat Jazz-Lynn heet	31
5	Een paddenprobleem	39
6	Hashtag Gember	45
7	Genoeg gelachen	52
8	Een superbelangrijke prijs	58
9	Waarom een geheim agent veel cola moet drinken	65
10	Een gouden medaille	71

Een geheim agent moet niet bang zijn. Hij moet zich kunnen vermommen als dat nodig is, en lekker veel cola drinken (en geen windjes laten).

Uit het handboek van de geheime dienst

De moestuinrobot

‘Ik word later baas van de wereld,’ zegt Vesper, het zusje van Max. ‘Of zeerover of juf of minister, of ik ga bij de Jumbo werken. En misschien ga ik bij het circus. Maar dan wel bij een circus dat op tv komt.’

‘Wat wil jij later worden?’ vraagt de moeder van Max.

Max ligt op zijn rug op de grond. Hij komt overeind en kijkt verveeld naar zijn teennagels. ‘Ik hoef niks te worden. Ik b n al iets. Ik ben Max.’

Zijn moeder lacht. ‘Ik bedoel: wat voor beroep wil je later hebben?’

‘Miljonair lijkt me wel leuk. Of robot.’

‘Dat zijn geen beroepen,’ zegt zijn moeder. ‘Je kunt schrijver worden of nieuwslezer of balletdanser of helikopterpiloot of...’

‘Ik word nagelstylist,’ zegt Max, en hij duwt tegen de nagel van zijn grote teen.

‘Nee, serieus,’ zegt zijn moeder.

‘Ik b n serieus. Dan doe ik zo’n mondkapje voor en ga ik de hele dag teennagels lakken. Lijkt me leuk.’ Hij pulkt een velletje van zijn voet en gooit het naar zijn zus. ‘Vangen!’

Vesper begint te gillen. ‘Mam, hij moet ophouden. Nu!’

‘Max, naar buiten jij!’

Natuurlijk weet hij allang wat hij wil worden. Geheim agent, net als zijn oma. Dat hij haar soms mag helpen bij geheime opdrachten, mag hij aan niemand vertellen. Dat is mega-super-duper-top-geheim.

Het is midden in de zomer. Al zijn vrienden zijn op vakantie. Zelfs zijn oma is weg. Ze is samen met een andere geheim agent, Faisel, naar Zuid-Amerika op een ZGM, een Zeer Geheime Missie. Faisel is grappig. Hij gaat bijna met pensioen en hij heeft een heleboel kleinkinderen. Niet dat Max die ooit ontmoet heeft, want ze wonen ver weg. Faisel noemt zichzelf geheim agent opa. En behalve geheim agent is hij ook nog uitvinder.

Faisel woont in een zelfgebouwd tuinhuisje, waar hij ook een werkplaats en een moestuin heeft. Max heeft Faisel beloofd dat hij de planten in de moestuin water zou geven. Alleen is Max dat heel erg vergeten. Hij heeft het zelfs niet één keer gedaan. Hij pakt zijn fiets en rijdt naar Faisels tuinhuisje.

Het tuinhuisje ziet eruit alsof het elk moment kan instorten. Het dak is gemaakt van ijzeren platen en naast de deur staat een bankje dat bijna doormidden is gebroken. Toen Max een keer vroeg waarom hij in zo'n oud huisje woonde, had Faisel hard gelachen. 'Als geheim agent slaap ik altijd in de duurste hotels. Ik reis de wereld rond in privévliegtuigen en helikopters. Denk je dan dat ik in mijn vrije tijd in een huis van steen ga wonen? Nee hoor, laat mij maar lekker aanmodderen in mijn moestuin en mijn werkplaats.'

Max zet zijn fiets tegen het hek. Niemand zou denken dat hier een geheim agent woont. Terwijl Max het tuinhek opendoet, hoort hij een gek geluid. Alsof iemand met een pollepel tegen een lege pan slaat. Voorzichtig loopt hij in de richting van het huisje. Hij kijkt om zich heen zoals een geheim agent dat ook zou doen. Hij houdt zijn adem in en op zijn tenen loopt hij om het tuinhuis heen. Hij blijft met zijn rug dicht tegen de muur, zodat niemand

hem van achteren kan aanvallen. Hij wordt later de beste geheim agent van de wereld. Zo eentje die een gouden medaille krijgt omdat hij zo dapper is.

BAM!

Hij grijpt naar zijn hoofd. Vlak naast zijn oog hangt een metalen kast waar hij heel hard tegenaan is gelopen.

BAM!!

Weer een klap. Maar nu is het alsof een ijzeren vuist heel hard tegen de andere kant van zijn hoofd heeft geslagen. Het wordt ineens donker om hem heen. Zwart met kleine sterretjes. Het is alsof de lucht uit zijn longen wordt gezogen en hij voelt zich duizelig. Als in een draaimolen draait hij rondjes om zichzelf. Dan valt hij met een klap op de grond.

BAM!!!

Wanneer hij wakker wordt, ligt hij op de werkbank in Faisels werkplaats. Zijn hoofd zit in een ijzeren klem en zijn handen zijn vastgebonden met oranje touw. Ook zijn voeten zijn aan elkaar gebonden.

‘Zo, kom jij hier inbreken?’ Vlak boven zijn gezicht ziet hij twee donkerrode ogen in een spierwit gezicht.

‘Ik ben geen inbreker. Ik ben Max. Ik kom de planten water geven.’ Hij zegt het zo hard als hij kan, maar zijn stem bibbert van angst.

De rode ogen beginnen te knipperen en een reusachtige ijzeren

hand hangt nu vlak boven zijn keel. ‘Spreek de waarheid,’ zegt het witte gezicht.

Max voelt zijn wangen rood worden van boosheid. Hij spréékt de waarheid. Hij is ineens een stuk minder bang. Wat stond er ook alweer in het handboek van de geheim agent? O ja, dat je nooit bang moet zijn. Echt nooit! Ook niet voor iets wat lijkt op een robot. ‘MAAK ME LOS!’ roept hij zo hard als hij kan. ‘Ho, ho, ho, niet zo hard. Ik heb heel gevoelige oren,’ zegt het witte gezicht met de rode ogen.

Nu Max beter kijkt, ziet hij dat het inderdaad een robot is.

‘MAAK ME NU LOS OF IK BEL MIJN OMA!’ zegt bij boos.

‘Tuttuttut, niet zo’n herrie, ventje. Ik ben ook maar een robot.

Ik doe gewoon mijn werk,’ zegt ze nu met een zachte, vriendelijke stem. De robot maakt de touwen los en tilt Max van de werkbank op de grond.

Max kijkt naar zijn polsen. Daar zitten pijnlijke rode striemen op. Hij wrijft erover. Zijn huid voelt plakkerig van het zweet.

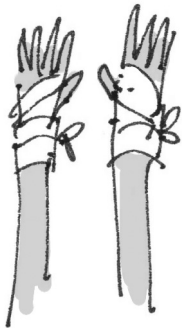
De robot buigt zich voorover, maakt een klepje op haar buik open en haalt er een rol verband uit. ‘Sorry, dat ik je pijn heb gedaan.

Ik denk dat die touwen iets te strak zaten. Maar maak je geen zorgen, want je pols is niet gebroken. Stel je voor, dat zou ook wel dom zijn van mij. Dan zou ik een erg slechte bewaker zijn als ik iedereen zo stevig vastbond dat ze meteen hun botten zouden breken, haha. Gelukkig ben ik ook een eerstehulprobot, dus ik verbind je even. Pom-tie-dom-tie-dom, zo, klaar. Niks aan het handje. Nou ja, wel een verbandje aan het handje, haha. Kom, dan laat ik je de moestuin zien.'

Max is zo verbaasd dat hij zonder verder iets te vragen achter de robot aan loopt.

In de moestuin vertelt de robot dat ze Gember heet. Ze is de moestuinrobot en let op de werkplaats als Faisel weg is. 'Daarom moest ik je wel vastbinden. Anders krijg ik ruzie met Faisel. Dat snap je. Kijk, hier staan de radijsjes, of wat ervan over is. En daar de broccoli. Maar die heeft een beetje last van rupsjes. Die eten alle planten op. Maar de slakken zijn het ergst. En kijk, hier...'

'Voor een robot praat je best veel,' zegt Max, die achter haar aan loopt tussen de verlepte plantjes.

De moestuinrobot haalt haar schouders op.

'Als ik in de moestuin aan het werk ben, ga ik altijd lekker in mezelf kletsen.'

'Je kletst niet alleen in jezelf, hoor. Ik kan het ook horen.'

'Ja, leuk hè?' zegt Gember. Haar rode ogen beginnen vriendelijk te knippen.

Max buigt zich voorover om een grote slak van een slablad te pakken.

Achter zich hoort hij de robot vertellen over de allernieuwste uitvinding die Faisel heeft gedaan. Een ijsmachine die ijs kan maken dat nooit smelt. 'Hij is echt een knappe uitvinder, die Faisel. Ik ben de eerste bewakingsrobot ter wereld. Ik kan alles supergoed bewaken. Oeps, dat heb je niet gehoord. Is geheim. Faisel zegt dat ik nog een paar ieniemieniefoutjes

heb, maar dat hij die gaat oplossen wanneer hij terug is van zijn geheime missie en...'

Max pakt nog een slak op en zet het dier op het stenen pad.

Hij kijkt hoe het beestje zichzelf verstopt in zijn slakkenhuis.

Max tikt er met zijn nagel tegenaan. Maar het is net alsof

de slak is verdwenen. 'Hallo, slakje, waar ben je?' Pas dan valt hem op hoe stil het ineens is. 'Gember?' zegt hij.

Er komt geen antwoord. Het is doodstil in de tuin.

'Gember? Moestuinrobot, waar ben je? Oehoe, hallooooo?'

Maar de robot is nergens te bekennen. Max rent naar binnen, maar ook daar is het muisstil.

Dan hoort hij een autodeur hard dichtslaan.

Hij loopt naar het hek. Even ziet hij niets, doordat de zon recht

in zijn ogen schijnt. Hij rent zo snel als hij kan het pad af naar de parkeerplaats. Daar ziet hij nog net een witte bestelbus met

veel lawaai het terrein af rijden. Door de achterraut ziet hij de rode ogen van Gember als waarschuwinglampjes knipperen.

